

AMANDA BOUCHET

KRALİÇELERİN LANETİ

KRALSEÇEN GÜNLÜKLERİ

• 4. KİTAP •

Çeviren
Tuba Özkat

Lynn L. için.

*Sarsılmaz dostluğun ve tanıştığımız günden beri
beni desteklediğin için teşekkür ederim.*

Benim için çok kıymetlisin!

Ve Alexandra P. için.

*Çünkü senin ne kadar akıllı, nazik ve harika olduğunu
bütün dünyanın öğrenmesini istiyorum. Polla filia.**

---

* (Yun.) Öpücükler –çn

GİRİŞ

SIRADAN BİR GÜN DEĞİLDİ. JOCASTA'NIN ON SEKİZİNCİ yaş günüydü ve altı yaşından beri sevdiği adam bundan habersizse bile birkaç dakika içinde öğrenecekti.

Abilerinin nehrin üstüne yaptığı derme çatma köprüden geçti ve evlerinin arasındaki toprak yolu kullanmak yerine Flynn'in zeytinliğine girerek daha önce birkaç kez bileğini burkmasına sebep olan yumrulu, yaşlı ağaç köklerinden sakına sakına ilerlemeye başladı. Az önce tepeden tırnağa yıkanmıştı ve *planları* vardı. Flynn'in evine sandaletlerinden fırlayan tozlu ayak parmaklarıyla gitmek o planın bir parçası değildi.

Midesi düğüm düğümdü, sakinleşmek için bir soluk aldı. Bu raya kadardı, en sonunda her şey ortaya çıkacaktı.

Aslında bu kadar gergin olmasına gerek yoktu. Zaten Flynn şimdiden ailelerinin bir parçası değil miydi? Jocasta'nın büyük abisinin en iyi dostu değil miydi? Yani aslında tam anlamıyla sonsuza kadar hayatında olacak birisi değil miydi?

Ayrıca o adam, Jocasta için *doğru* kişiydi. Gerçekliğinin bu olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu bile.

Düşmüş bir dalın üstünden atladı ve tarlada ilerledi; Flynn'in uzaktaki evi aldatıcı biçimde neşeli, beyaz badanalı bir nokta gibiydi. Artık yalnız yaşıyordu. Yaşlı Hector'un da hayatını kaybetmesiyle, her şeyin yanlış gittiği on uzun yıllık bir döngüden sonra

Flynn annesiz, babasız ve kardeşsiz kalmıştı. Jocasta'nın yüreği Flynn'inkiyle birlikte tekrar tekrar kırılmıştı ama artık nihayet ona yardım edebilirdi. Herkesi kaybettikten sonra kendine ait bir aile kurmak Flynn'in ihtiyaç duyduğu o şifalı merhem olmaz mıydı?

Olumlu –ve mantıklı– düşüncelerine rağmen Jocasta'nın damarları hâlâ panikle uğulduyor, bu his hızla atan kalbine çekirge sürüsü gibi hücum ediyordu. Flynn'in evine doğru attığı her adımla reddedilme korkusu büyüyordu ama ortada hiçbir şey yokken kendini onun üstüne atıyor falan değildi ki. İşaretlere karşı kör veya sırf umutlu olduğu için bir şeyler uydurmaya meyilli değildi. Flynn'in tüm o nazik gülümsemelerini ve birlikte attıkları kahkahaları, Jocasta'nın sağlığı ve projeleriyle ilgili neredeyse her gün sorular soruşunu, evlerinin arasından akan nehrin başında yaptıkları o uzun sohbetleri ve gerekli olmadığını ikisi de bilmesine rağmen sıklıkla eve kadar Jocasta'ya eşlik etmesini açıklamanın sadece tek bir yolu vardı.

Flynn'in nezaketi yeni sayılmazdı aslında, sadece bir açıdan daha farklıydı. O her zaman Jocasta'ya göz kulak olmuştu. Hep kendi ayakları üzerinde durduğunu düşünmek Jocasta'nın hoşuna gitse de bazen yardıma ihtiyacı oluyordu.

Omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti indi ve çoğunlukla görmezden gelmeyi başardığı hatıranın üzerine bir kez daha kapıyı kapadı. Buna rağmen hatıra yüzeye çıktı, nabızı birden hızlandığı için daha yavaş yürüdü, *bitti gitti* ve *hayır!* gibi düşünceleri zihnindeki çirkin görüntülerin üstü renkli bir kelime mozaigiyle kaplanana kadar tekrar tekrar aklından geçirmeye devam etti.

Omuzlarını dikleştirip adımlarını hızlandırdı. Köylerinde yıllardır şiddetli bir yağma olayı olmamıştı, gerçi bazen son yaşanan hadise daha dünmüş gibi geliyordu. Sıntalı kraliyet muhafızlarının evlerine saldırışı. Kalpsiz askerlerin gerekenden daha fazla vergi isteyişi, hırsızlıkları, yakıp yıkışları ve istediklerini alışları... Özellikle de kabilesindeki kadınlardan. Habersizce yapılan son vergi yağmasından dokuz ay sonra aşağı yukarı yedi bebek dünyaya gelmişti ve Jocasta ilk kadınlık döngüsünü birkaç ay önce yaşamıştı.

Beş yıl önce Flynn o çürük dişli piç kurusunu onun üstünden tam vaktinde çekip almamış olsaydı, *Jocasta* da o yeni annelerden biri olabilirdi. Flynn adamı resmen lime lime ettikten sonra *Jocasta'yı* da alıp tapınak bölgesinin altındaki gizli tünellerden birine doğru koşmuştu. Ona kendi av bıçağını ve pelerinini vererek orada bıraktıktan sonra diğerlerini kurtarmak için tekrar koşup gitmişti. *Jocasta* çok üşümüştü orada, Zeus'un büyük heykelinin altında korkuyla ve şokla titremişti. Bazen hâlâ o ürpertici sessizliği duyar ve derisinin altındaki korku dalgasını içinden dışarı doğru sızan bir hastalık gibi hissedirdi.

Artık çok uzaklarda kalmış olan o gün, hafızasında korkuyla minnetin iç içe geçtiği bir karmaşaydı. Flynn'in evine yaklaşırken zihnindeki bu düşüncenin üstünde tepindi. Attığı her adımla birlikte, başına çok daha kötüsünün gelebileceğine dair korkusu yere biraz daha gömülüyordu.

O öğleden sonra neler olduğunu —hayatının geri dönülemez biçimde değişmeye ne kadar yaklaştığını— ikisinden başka kimse bilmiyordu. Annesiyle babası. Abileri ve kız kardeşleri bile. Kimse. Mutfak kilerinin arkasındaki gizli odada saklanıyor olması gerekiyordu ama zalim, açgözlü askerlerin yaklaştığı görüldüğünde evinden çok uzaktaydı ve geldiklerindeyse eve ulaşacak kadar yakında değildi.

Her şey bitince Flynn onun için gelmişti. Ailesine el sürülmemişti ama daha fakirlerdi ve Flynn, *Jocasta'yı* onlara geri götürmüştü. O günden bir daha hiç bahsetmediler.

Zaman zaman, akli uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken, üstündeki askeri öldüren Flynn'in yüzünü görüyordu. Çoğu zaman bulanık bir görüntüden ibaretti. *Jocasta* bir silah bulmak için çırpınıyordu. Hoyrat, sert eller yeni çıkmakta olan memelerini avuçluyor ve elbisesini yukarı sıyrıyordu. Kaybettiğini, hiçbir şansı olmadığını fark ediyordu birdenbire.

Birkaç saniye daha geçmiş olsa aynen öyle olurdu. Flynn, *Jocasta'ya* saldıran adamın boynunu öyle sert kırmıştı ki *Jocasta* bazen hâlâ o çatırtıyı duyuyordu. Sonrasında kumral saçlı, devasa

canavar göğsünden yükselen bir kükremeyle ona doğru uzanmıştı ve yüzü öfkeyle yanıyordu. Jocasta'nın tüm korkuları yok olmuştu. Flynn ne kadar vahşi görünürse görünsün, *onun* canavarıydı.

O gün, sadece babasının güneyli kabileleri birleştirip onları kuzey Sintalı soylulara korku salacak kadar büyük ve güçlü hâle getirme konusunda iyice ciddileştiği gün olmakla kalmamış, Jocasta'nın sevgisinin tutkuya dönüştüğü gün de olmuştu. Jocasta kendini bile bileli Flynn'e bir çocuğun büyük hayranlığıyla bakmıştı. Yağmadan sonra azılı, elinden her iş gelen bir adama bakmanın nasıl bir his olduğunu anlamış ve kadınsı bir aşkla neredeyse patlayacak hâle gelmişti.

Flynn'in dış kapısına doğru uzanan düz, güneşten ısınmış parke taşlarının üzerinde yürümeye başlayınca Jocasta'nın adımları yavaşladı. Şüpheleri kılıçlar gibi çarpışarak şangırdadı, savaş alanından çıkması için onu uyarıyorlardı. Jocasta *kendisinin* nasıl hissettiğini biliyordu ama ya Flynn? Flynn ona asla dokunmamış ve hislerinin arkadaşlıktan daha derin olduğunu ima edecek hiçbir şey söylememişti. Sadece son zamanlarda, işler aynı değilmiş gibi geliyordu Jocasta'ya.

Flynn'le yalnız kalma olasılığı midesinde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. Şu anda çılgınca çırpıtlıkları kanatları midesini asitle öyle bir çalkalıyordu ki Jocasta gergince yüzünü buruşturmamak için bir savaş verdi. Flynn'in kapısına yaklaştıkça yüreği sıkıştı, patlayacak gibi oldu ve yıldırım çarpmış gibi tutuştu.

En sonunda eşğine gelince rahatsızca kıpırdandı. Büyük bir hata yapıyor olabilir miydi? Aşk itirafından *geri dönüş* olmazdı.

Fakat aşk itirafı olmadan ilerlemek veya en azından Jocasta'nın istediği geleceğe doğru ilerlemek de pek mümkün değildi.

Kendini hazırlayıp elini kaldırdı ve kapıyı tıklattı. Flynn'in gök mavisi panjurları olan kireç beyazı evini hep çok beğenmişti. Hatta muhtemelen şu anda evi Flynn'in sevdiğinden daha çok seviyordu. Flynn eski çiftlik evine çok iyi bakıyordu. Eksik olan tek şey, Flynn'in annesinin parlak kırmızı Hera yüreği çiçekleri açan kil saksıları ve neşeyle uçuşan orman perileriydi. Flynn sak-

sıları bir yerlere kaldırmış olmalıydı; Jocasta'nın hiç şüphesi yoktu bundan. Buna hakkı olur olmaz, göçüp giden çiçeklerin çürümüş köklerini söküp yerlerine mutfak bitkileri ve şifalı otlar ekecekti.

Flynn şimdi evdeydi. Sürekli dışarıda, Jocasta'nın abileri ve Kato'yla savaş becerilerini keskinleştiriyor olamazdı. Bugünlerde beşinin yaptığı başka bir şey yoktu ama evlerin ve arazilerin de ilgiye ihtiyacı vardı. Flynn boş evinde yalnız başına geçirdiği her saniyeden nefret etse de onun gibi bir adam ailesinin çiftliğinin mahvolmasına asla izin vermezdi. En azından binaların mahvolmasına. Hasat farklı bir hikâyeydi. Geçen sezonun etli siyah zeytinleri şimdi toprağı kaplıyordu, büzülmüş ve kuşlar tarafından gaganmışlardı. Onların düştüğü yerlerde yeni mahsul büyüyor, çiftçisinin onunla ilgilenmesini bekliyordu ama burada yaşayan tek kişinin de artık yeni bir işi vardı: Savaşmak.

Jocasta onun kapıyı açmasını bekledi, yankılanacak kadar yüksek sesle vurduğundan emindi. Günün bu vaktinde, Flynn genelde arka bahçede evi döşemek için kullanabileceği bir şeyler yapardı. Jocasta'nın duyduğu *tak, tak, tak* sesinden anladığı kadarıyla Flynn yine iş üstündeydi. Adamın çekicinin düzenli inişi, Jocasta'nın kalbinin son zamanlardaki atışlarının yankısıydı sanki. Öte yandan Flynn bir tane daha gereksiz sandalye veya masa yapacak olursa evde yürüyecek yer kalmayacaktı.

Belki yakında onlar için bir beşik tasarlardı, şöyle sallananından ve Jocasta da Flynn yavaşça kuzeye doğru genişleyen sınırlarını diğerlerine karşı savunmak için gittiğinde fazla korkmamaya çalışırdı.

Jocasta kapıyı bir kez daha, bu sefer daha sert çaldı. Bahçedeki çekiç sesi aniden kesildi ve Jocasta'nın kalbi hızlanarak tekledi. Jocasta bu boş evi yeniden bir yuvaya çevirebilirdi. *Yapacaktı da.*

Açılan kapı Jocasta'nın nabzını öyle bir hızlandırdı ki elleri titremeye başladı. Ellerini elbisesinin katlarının arasına sakladı, kalçalarına ve bacaklarına dökülen onca kumaş sonunda bir işe yarıyordu. Flynn ondan bir baş daha uzundu, geniş omuzları arkasındaki her şeyi kapatıyordu. Jocasta'nın arkasından vuran

günbatımının altın sarısı ışığında adamın kumral saçları sarıya çalıyordu. Babası öldüğünden beri saçının tek bir tutamını bile kesmemiştii ve gür saçları artık çenesinin güçlü kavşine değiyordu. Jocasta adamın saçlarını nazik, yatıştırıcı okşayışlarla arkaya doğru atabilmek isterdi. Hani yaralı hayvanlara yapılan türden bir hareketle. Ya da yaralı ruhlara.

Jocasta yavaşça, aldatıcı biçimde sakın bir soluk verirken gözlerini Flynn'inkilerden ayırmadı. Adamın yüzündeki şaşkınlığın yerini hızla endişe aldı.

"Her şey yolunda mı, Jo?" Jocasta'nın arkasına, etrafına ve sonra yine ona baktı. Kaşlarını çattı. "Yalnız başına dışarı çıkman için geç bir saat."

Adamın endişesi Jocasta'nın yüreğine işledi, göğsüne sıcak bir titreşim yaydı. "Her şey yolunda," diye cevap verdi. Sesi dışında her şey yolundaydı. Sesi heyecandan çatlamadan önce de zaten kısık ve tarazlıydı. Boğazını temizledi, sesinin sürekli yeni uyanmış gibi çıkmamasını diliyordu. "Bildğin gibi, güney toprakları hiç bu kadar güvenli olmadı."

Ruhsuz konuşmaların baştan çıkarmaya doğru yol aldığı hiç görölmüş müydü? Muhtemelen hayır. İrkilmemek için çabaladı.

Flynn başını onaylar gibi salladı, Jocasta'nın sesinin kaskatı ve yapmacık çıkmasına rağmen gülümsedi. "Griffin yakında saldırıya geçeceğimizi söylüyor. Sinta Şehri'ndeki o katil soylular bir bakmış ki *Griffin* kral olmuş."

Bu düşünce Jocasta'yı korkuyla titretti. Sevdği herkes için duyduğu bir korkuydu bu. Abisinin en sonunda tahtı ele geçirmeye çalışması kuvvetle muhtemeldi. Fakat krallığa hükmeden Hoi Polloi bir savaş lordu mu? Bu asla olmamıştı. Büyü daima kazanırdı.

"Doğum günün kutlu olsun." Flynn kenara çekilip içeri girmesi için ona izin verdi. "Daha sonra sizin eve uğrayacaktım ama madem buradasın, senin için bir şeyim var."

Adamın söyledikleri yüreğinin hoplamasına neden oldu. Jocasta onun peşinden içeri girdi, itaatsiz nabızı nefesini kesiyor ve o kelebekler karnında çılgınca âlem yapıyordu.

Evin içi pencerelerden sızan doğal ışık dışında karanlıktı. Flynn, tek bacağı hâlâ takılmayı bekleyen ters dönmüş bir taburenin etrafından dolandı ve zigon sehpaye doğru yürüdü. Duvar boyunca dizilmiş üç zigon sehpadan biriydi.

“Üst kat da bu kadar dolu mu?” Jocasta etrafına bakınırken çeşitli yapım aşamalarındaki birkaç yeni mobilya parçası tespit etti. Tek kişilik bir ev için çok fazla sandalye vardı. Sandalyelerden birinin çocuklara göre olduğunu görünce yüreği hafifçe takla attı. Jocasta kızıl saçlı bir afacanın orada oturduğunu görür gibiydi. *Onların* afacanının.

Flynn sadece omuz silkti, sessizliğiyle Jocasta’yı canlı olan herkes gittiği için evini cansız şeylerle doldurduğu gerçeğini görmezden gelmeye davet ediyor gibiydi.

Jocasta daha fazla üstüne gitmedi, Flynn’in çektiği acıyı tam mânâsıyla anlayamayacağını biliyordu. Jocasta’nın ailesi zarar görmemişti. Annesi, babası ve kardeşlerinin hepsi sağ ve sağlıklıydı.

Flynn kalın sazlardan bir fiyonk yaptığı küçük bir kutuyu aldı ve ona uzattı. Hediyeği Jocasta’nın ellerine yerleştirirken Flynn’in gözleri, büyük ihtimalle kendisinin oyduğu zeytin ağacından kutuyla aynı sıcak kahverengiyle ışıldadı. Bir gülümseme dudaklarını zorluyordu.

Jocasta dudağını ısırdı. Flynn on sekiz yıl boyunca ona bir sürü şey vermişti ama asla bir şeyin üstüne *fiyonk yapmamıştı*.

Jocasta kutuyu açarken parmaklarının titreyişini saklamaya çalıştı. Nefesi kesildi. Bir bileklikti. Bir sıra parlak mavi taşın iki yanında yivli oymalar olan güzel, bronz bir bileklikti.

Gözleri adamın yüzüne çevrildi, kalbi boğazında atıyordu. Ona mücevher vermek Flynn’in bir şeyler hissettiğine dair güçlü bir işaretti herhalde, değil mi?

Flynn bilekliği kutudan çıkarıp kızın bileğine taktı ve tam oturması için sıktı. Kutuyu kenara koydu. “Taşlar gözlerine uyuyor. Bulabildiğim en parlak ve en mavi taşlar bunlardı.”

Jocasta’nın mutluluktan başı döndü. Flynn’in şimdiye dek söylediği en romantik şeydi bu. Jocasta’ya – muhtemelen herhangi

birine de. Jocasta düşünmeden hareket etti. Mutluluk öne atılıp kollarını Flynn'in boynuna dolmasına, parmaklarının ucuna kalkmasına ve dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırmasına sebep oldu. *Sonunda!* Gözlerini yumdu, onu bırakmadı ve havalara uçtu.

Flynn donakaldı, dudakları sıcak ancak dirençliydi, kolları iki yanında duruyordu ve kocaman, sert vücudu kızın vücuduna sokulmuyordu. Jocasta'nın endişeyle nabızı hızlandı. Belki ilk öpücüğü olabilirdi ama yine de ne olması gerektiğini biliyordu ve Flynn'in öpücüğe karşılık vermiyor oluşu *—hem de hiç—* kesinlikle olması gereken şey değildi.

Jocasta olduğu yerde kaldı, dudaklarını Flynn'in dudaklarına sertçe bastırıyordu ve memeleri hafifçe adamın giysilerine sürtünüyordu. Flynn'in ayak uydurması için sessiz bir ricayla başını çevirip yeni, daha yoğun bir baskıyla tekrar öptü onu. Flynn yirmi sekiz yaşındaydı, savaşımlara katılmıştı. Jocasta onun kadınları öpmüş —ve kesinlikle daha fazlasını yapmış— olduğundan şüphe etmiyordu. Jocasta'nın bunda *o kadar da* kötü olması mümkün olamazdı.

Flynn yine de hareket etmedi. Tam umutları ufalanıp öldüğü sırada Flynn de onu öptü. Dudakları birdenbire Jocasta'nın dudaklarına doğru atıldı. Flynn kollarını kıza dolayıp onu kendine çekti, adamın boğazından saf açlığın sesi yükseldi. Jocasta da aynı sesi çıkardı — heyecan ve rahatlamayla çıkan derin, ilkel bir inilti. Jocasta parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi, kalçasını içgüdüsel olarak kıvrarak ona doğru yükseldi.

Flynn'in hızla aldığı soluklar Jocasta'nın dudaklarına çarptı. Adam tereddüde düştü. Dudakları neredeyse birbirlerine değmiyordu, nefesleri hırıltılı ve gürültülüydü. Sonra Flynn kıızı daha sıkı kavradı ve parmaklarının ucuna kaldırıp dudaklarını onun kilere yapıştırdı, başta yumuşaktı ve sonra sertçe dudaklarını araladı. Jocasta'nın bacakları ağırlaştı ve gücünü yitirdi. Flynn'in dili altdudağına değerken tüy gibi yumuşak ve sorgulayıcıydı. Jocasta'nın karnının ortasındaki gümleme *evet* dedi ve Jocasta kendini ona açarak öpüşmelerinin ateşiyle tutuştu.

Flynn elini Jocasta'nın ensesine götürdü. Başını geriye doğru eğip ağzını yaladı. Jocasta onun kollarında gevşedi, bacaklarının arasındaki bölgede en vahşi zevk kıvılcımı çıktı. Dudaklarından dökülen küçük inilti Flynn'in ağzının sıcaklığı tarafından yutuldu.

Jocasta hızlı öğreniyordu, o da dilini Flynn'inkinin üstünden geçirdi. Adamın tadı, Jocasta'nın onun için yaptığı naneli şeker gibiydi. Jocasta bu tadın peşine düşerek daha tutkulu öpmeye başladı onu. Flynn tek eliyle onun saçını avuçlayınca Jocasta'nın damarlarında zafer kazanmış gibi bir his dolaşmaya başladı. Diğer eliyle Jocasta'nın elbisesinin arkasını kavradı, Jocasta'yı sanki onun için *gerekliymiş* gibi tutuyordu. Arzu, bir an önce giderilmek ister gibi alev alev zonkladı. Jocasta onu her şeyle ele geçirdi, Flynn onun dudaklarını kasıp kavurdu ve muhteşemdi.

Ta ki adam geri çekilene kadar.

Jocasta sendeledi, neredeyse dengesini kaybediyordu. Gözlerini açtı, ağzı açık kalakaldı. Etrafına bakındı, aslında biraz da korumacı abilerinden birinin yumruğunu savurduğunu görmeyi bekliyordu. Fakat hayır, yalnızlardı. Flynn'i çekip ondan uzaklaştıran birisi yoktu.

Jocasta'nın içindeki cehennem ateşi sönerek minicik dumanlara dönüştü. Yavaşça, kaygılı bir ifadeyle Flynn'e baktı. Adamın yüzündeki ifade Jocasta'nın midesine takla attırdı ve vücudunun tam orta yerinde şekillenen düğüm o soğuk, sert ağırlığıyla umutlarını ve hayallerini aşağı sürükledi. Jocasta onların ölmesini istemiyordu ama Flynn'in ellerini yumruk hâline getirişini ve gözlerindeki afallamış ifadenin yerini dehşete bırakmasını izlerken, daha Flynn'in dilinin ucuna geldiğini bildiği berbat kelimeleri beklemeden onlar için hayal ettiği gelecek un ufak olmaya başladı.

Kendini bildi bileli sevdiği adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve yüzünün rengi öyle bir atmıştı ki kumral saçları şok edici bir kıızıl renk almıştı. Flynn en sonunda, "Beni bağışla," dedi.

Jocasta titrekle bir nefes verdi. "Ben seni öptüm. Bağışlanacak bir şey yok."

"Senden faydalandım." Adamın ölçülü ses tonu havayı bir bı-

çak gibi kesti. Geriye doğru bir adım daha attı. “Özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

Jocasta yutkundu. *Bir daha olmayacak.*

Bunlar öylesine söylenmiş sözler değildi. Flynn *ciddiydi*.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Flynn onu istemiyordu. Halbuki Flynn’in onu istemesi, Jocasta’nın da ona karşılık vermesi gerekiyordu; Jocasta haberi ailesine verip tapınak kaydına adlarını yazdıracak, eğer canları isterse resmî bir düğün planlayacak ve hemencecik bir aile kuracaklardı. Hatta belki tam şimdi. Jocasta bunun için hazır ve nazırdı. Ama belli ki hazır olan yalnızca oydu.

“Anlıyorum.” Jocasta’nın sesi çok uzaklardan geldi. Dudaklarını doğru düzgün hissetmiyordu. Kafası uyuşuklukla çınladı. Mide bulandıran bir sersemlik hâli öpüşmelerinin heyecanını boğdu, varlığını aklından siliverdi.

Ne aptalca. Jocasta titremeye başladı. *Ben aptalın, safın, sersemin tekiyim.* Hepsi kendi aklındaydı. Flynn. O. Her şey.

Flynn aralarına yeterince mesafe koymuş olsa da Jocasta geriye doğru çekildi. Yıllarca Flynn’in onun yaşını veya abileriyle sıkı dostluğunu bir bahane olarak kullanamayacağı bu ânı beklemişti. Jocasta tamamen yetişkin ve kabilelerinin geleneklerine göre evlenme yaşına gelmiş bir kadındı. Evlenmesine *gerek olduğu için* değil. Flynn’i *istediği için*.

Kusacak gibi hissederek oradan ayrılmak için döndü. “Ben... Hoşça kal.”

Mahcubiyetin o korkunç, bataklığı andıran çukuruna batarken kapıya doğru koşturdu. Artık her şey farklı olacaktı. Ömrü boyunca Flynn’den uzak durması gerekecekti. Tanrılar adına, bunu nasıl yapacaktı?

Flynn iki adımda ona yetişti, aralarında açılan ani boşlukla kıyaslandığında yakınlığı şok ediciydi. “Seninle eve kadar yürüyeceğim.”

“Hayır, lütfen yapma.” Jocasta ona bakmadan kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Ona verdiği bileklik donuk ışık altında parıltıyordu. Bileğinde onu görünce kalbi bir kez daha kırıldı.

Flynn yanında yürümeye koyulurken düz bir sesle, “Karanlıkta eve yalnız başına yürümene izin vermem mümkün değil,” dedi.

Jocasta ofladı, buruk ve yaralanmış bir ses çıktı dudaklarından. En sonunda durup adama baktığında ruhundaki o büyük ve cerahatli yaraya rağmen öfkesi alev aldı. “Ben Anatole’un kızı ve Griffin’in kardeşiyim. Hiç kimse, buraya birkaç günlük mesafede yaşayanlar bile bana elini sürmeye cüret etmez.”

Flynn irkilerek ellerini çekti. O, Jocasta’ya dokunmuştu. Tanrılar aşkına, dokunmamış olmayı istediği o kadar belliydi ki. Yüzünün her zerresinden okunabiliyordu bu.

Flynn’in patikasında durdular, aralarında varlığını hep hissettikleri o rahatlık tek bir gergin öpüşmeyle yanıp kül olmuştu. Bir esinti üzerlerinden usulca geçip gitti ve Jocasta titredi, üşümekten ziyade utançtan titriyordu. Flynn tedbirli gözlerle onu izlerken dudakları dümdüzdü. Tek kelime etmedi.

Jocasta dönüp tekrar yürümeye başladı, bir ayağını diğerinin önüne atıyor, ömrü boyunca adama karşı hissettiği duyguları kendisinin unutulmuş bir köşesine tıkıştırmaya çalışıyordu, böylece Flynn’le her yan yana gelişlerinde yaylı kuklalar gibi pat diye ortaya çıkmayacaklardı. İki adım arkasından gelse de Flynn onu eve kadar takip etti ve ayak sesleri dışında ürpertici şekilde sessizdi. Flynn gittiği her yere bir kyklop gibi gümbür gümbür giderdi. Jocasta’nın hoşuna giderdi bu. Böylece ne zaman yakınlarda olduğunu anlayabilirdi.

Hiçkırığı boğazına takıldı. Vücudunu sarsacak bir uğultuyu nefesini tutup içine hapsetti.

En sonunda evi uzaktan göründü. Jocasta içeri girmek istemesi de gideceği başka bir yer yoktu. O yüzden mecburen o kalabalık eve gidecekti. Flynn arkasını dönüp onu bahçe kapısında bırakabilirdi ama annesi pencereden onları gördü ve kapiya gelmeleri için el salladı. Flynn’in reddetmesi tuhaf olurdu.

Kapı pervazının altından geçip eve girdikten sonra Flynn, Jocasta’nın annesinin yuvarlak yanağını öptü. Tıpkı küçük bir oğlan çocuğu olduğu zamandan bu yana yaptığı gibi. “Merhaba Nerissa.”

Jocasta annesi için zoraki bir gülümseme takındı ama tek ke-
lime etmedi.

Evin içinde ilerlediklerinde babası uzun adımlarla gelip
Jocasta'nın başına bir öpücük kondurdu. Sonra da yüzünde ço-
cuklarına sakladığı o kocaman sırıtişla Flynn'in omzuna vurdu.
Anatole, Flynn'e her zaman oğullarından biri gibi davranırdı,
özellikle de Flynn'in gerçek babası Yaşlı Hector kendi kederi dı-
şında herhangi bir şeye önem vermeyi bıraktıktan sonra.

Anatole ikisine de ışık saçarak gülümsedi, konuşurken dikkati-
ni Flynn'e çevirdi. "Bakıyorum da dolaşan şifacımızı bulmuşsun."
Flynn sadece başıyla onayladı ve Jocasta'nın babası ona döndü.
"Aradığın şu bitkileri buldun mu?"

"Hayır." Aslına bakılırsa aramamıştı bile. Birdenbire gülhatmi
kökü bulma arayışına girmesi, öğleden sonra evden çıkması için
bahaneydi. Jocasta tanıdığı insanların çoğunun o saatlerde evinin
yolunu tuttuğunu ve bir daha çıkmadığını biliyordu, Flynn de onla-
ra dahildi. "Biri benden önce davranmış olmalı." Sesinin normalde
de boğuk bir tınısı olması ilk defa bir işe yaramıştı. Sesinin, gözyaş-
larını tuttuğu için boğuk ve yaralı çıktığını kimse anlamamıştı.

"Birkaç güne yenileri çıkar." Anatole'un omzunu silkmesi, git-
tikçe artan kamburunu ortaya serdi. Babası kısa süre önce yaşını
göstermeye başlamış ve Griffin'e daha fazla sorumluluk yüklemiş-
ti, o da artık ailenin ortak reisi gibi davranıyordu. Bunların hepsi
değişiklik anlamına geliyordu, halbuki Jocasta'nın gerçekten is-
tediği tek değişiklikten haber yoktu. "Ayrıca rakibinin şansı bile
yok," diye ekledi Anatole. "Senin karışımın daha iyi olacaktır."

"Teşekkür ederim, baba," diye mırıldandı. Babasının cesaret-
lendirmesi onun için çok değerliydi. Pek çok kabiledede babalar kız-
larının bir koca bulup çocuk doğurmak dışındaki şeylerle ilgilen-
mesini desteklemezdi. Fakat Anatole becerikli bir şifacıyla evlen-
mişti ve onun önerileri, merhemleri ve şifalarıyla elde ettiği gelir
babasının çiftçi olarak elde ettiğinden iki kat fazlaydı, o yüzden
annesinin izinden giden Jocasta'ya karşı çıkmamıştı.

Jocasta alışkanlıkla evin içine doğru ilerledi ama büyük salo-

na girdiği an oradan çıkıp gitmesi gerektiğini anladı. Bütün ailesi oradaydı, göğsünün yarılıp açıldığını ve kalbinin içinden düştüğünü görebilirler miydi? Akşam aktivitelerinden başlarını kaldırıp ona doğru düzgün bakmamış olmalarının bir önemi yoktu, Flynn'le birlikte içeri girmesi görülmedik şey değildi. *Her şey* farklıydı. Parçalanmış hayalleri onu kırık cam parçaları gibi kesiyordu. Kanaması asla durmayacaktı.

Arkasındaki Flynn çıkış yolunu tıkadığı için orada öylece dururken boğazındaki düğüm gittikçe büyüdü. Jocasta'nın ablası Egeria ateşin başında oturmuş elindeki bir parşömeni okuyordu. Ortanca abisi Piers da aynısını yapıyordu. Griffin ve Carver bir strateji oyunu oynuyordu, babaları da onlara katıldı. Henüz dokuz yaşında olan Kaia, Kato'yla konuşurken pire gibi zıplayıp duruyordu. Kato, fiilen ailenin Flynn'den bile daha çok içindeydi. Kaia'nın, yaşıtı olan oğlanları köyün merkezindeki koşu yarışında yenmesiyle ilgili tipik maceralarını pürdikkat dinlemek için muhtemelen diğerleriyle başladığı oyununu bırakmıştı.

Jocasta o hikâyeyi çoktan iki defa dinlemişti. Muhtemelen Kato da öyle ama zahmetsiz cazibesini hep bir gülümsemeyle gösteriyordu ve daha da önemlisi nezaketi sınır tanımıyordu. On defa dinler ve her seferinde aynı ilgiyi gösterirdi.

Bazen Jocasta neden Flynn yerine ona âşık olmadığını merak ediyordu. Kato'yla Jocasta arasındaki yaş farkı daha azdı ve tartışmasız bütün diyarlardaki en yakışıklı adamdı. Savaşla yoğrulmuş vücudu, gök mavisi gözleri ve gün ışığı rengindeki saçları neredeyse Jocasta'nın tüm arkadaşlarının dilindeydi. Gerçi arkadaşları Kato'yu onun kadar tanıımıyordu. Arkadaşları, Jocasta gibi gecenin bir yarısı annesinin Kato'nun kesiklerini ve yaralarını temizleyip kapamasını izlememiş ve o esnada bir şeyler öğrenmemişlerdi, hem de defalarca. O sıralar Jocasta'nın boyu bacak kadardı. Faydası olacağını düşünerek Kato'nun elini tutardı ve o da buna izin verirdi.

Bazı kötülükler dışarıdan gelmezdi. Kato'nun annesiyle babası bunun kanıtıydı. Sonra bir gün Kato kendi evine gitmekten tamamen vazgeçmişti. Jocasta, Kaia'nın dünyaya gelmesinden önce

Kato'yla aynı çatı altında yaşamaya başlamıştı. Onu, Flynn'i sevdiği şekilde sevmesi imkânsızdı. O artık kardeşiydi.

Flynn, oyunda Kato'nun yerini alması için çağrılınca Jocasta'nın odadan çıkması için yol açıldı. Jocasta mutfakta annesine katıldı ve ekmek hamuru yoğurma işini üstüne aldı. Düşünme gerektirmeyen ve uyuşturan bir işti. Hayatının yakıcı bir an için en sonunda başladığına ve sonra durduğuna odaklanmak yerine hiçbir şey düşünmemesini sağlıyordu. Konuşmadılar. Nerissa ona endişeli bakışlar attı. Ara sıra gözleri doluyor, sarsıcı bir sıcaklık ve şiddetle kendilerini gösteriyordu.

Flynn nezaketten bir süre kaldıktan sonra evine geri döndü. Sonrasında da Jocasta'nın evinden çok kendi evinde vakit geçirmeye başladı. Ardından Flynn'in nerede olmayı seçtiği önemini yitirdi çünkü Jocasta hayatındaki erkeklerin hepsini artık nadiren görür oldu. Jocasta'nın dünyasını daha güvenli bir yer kılmakla ve muzaffer savaşçıların yaptığı şey her neyse onu yerine getirmekle meşgullerdi. Flynn'in nerede olduğuyla ilgili hayal gücünü fazla kullanmamaya çalıştı.

Jocasta kendini şifa yeteneklerini geliştirmeye adanmış ve içinde yaşadığı toplumda değer kazandı. Annesinin önemli tariflerini geliştirdi ve boş vakitlerinde yeni ilaçlar üretti. Merhemleri yapmasıyla satılmaları bir oldu, bitki çayları ve tonikleri de aynı şekildeydi. Kendine ait bir hanesi olmayabilirdi ama bir hane adı vardı ve bu onun için yeterli sayılırdı.

Fakat bir gün eşyalarını toplaması ve evden ayrılması söylendi. Griffin kazanmıştı. Bütün aile Sinta Kalesi'ne taşınyordu. Jocasta krallığın prenseslerinden biriydi artık.

Jocasta sandıklarını topladı, kendisi için inşa etmeye başladığı hayat bir kez daha ellerinden koparılmıştı. Ailesi at üstünde giderken Griffin ve ana ekibinin *—Flynn* de buna dahildi— de bulunduğu bir kraliyet ordusu etraflarını sardı. Jocasta panjurları sımsıkı kapatılmış, beyaz badanalı çiftlik evine göz attı. Kalbi sızlamayacak kadar uyuşmuş bir hâlde eve arkasını döndü.

On sekizinci yaş gününde ne yaptığını, kendini Flynn'in kol-

larına nasıl attığını kimse öğrenmedi. Flynn'in hayatı buna bağlıymışçasına Jocasta'yı öpüşünü ve sonra da yanmış gibi ondan uzaklaşmasını.

Flynn'i asıl dehşete düşüren kendisi mi olmuştu yoksa Jocasta mı? Jocasta bunu asla öğrenemedi.

Hakkında asla konuşmadıkları günlerden biriydi bu da. Aslında artık çok az konuşuyorlardı.

PERSEPHONE

Thalyria Kalesi, krallıkların birleşmesinden dört dolunay sonra

PERSEPHONE SEVDİĞİ KİŞİLERE KÖTÜ HABER TAŞIYAN kişi olmamıştı epeydir. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu unutmuştu.

“Lanetlenmişsin.” İşte. Söylemişti. Cat’e baktı. Artık Kraliçe Catalia Thalyria’ydı ve Persephone’nin insan ırkından kızı gibiydi. “Üzerinde güçlü bir büyü var. Sana ait değil,” diye ekledi.

Cat gözlerini dikip ona baktı. Şok ve korku parlak yeşil gözlerini irileştirmiş, panikle dolu iki havuza dönüştürmüştü. “Kötü büyü mü?”

“O şekilde göreceğine inanıyorum, evet.” Persephone yeni kraliçeyi dikkatle inceledi. Cat’i on beş yaşına girdiğinden beri tanıyordu, ona zarar veren ailesinden kaçan ve kaderinden saklanan bir kızdı. Persephone güçlü bir tanrıça ve Yeraltı’nın kraliçesi olarak genelde adalet gibi konularla kendini meşgul etmezdi. Hayat hayattı. Ölüm ölümdü. Fakat yaşadığı onca şeyden sonra Cat’e böylesine zehirli bir armağan verilmesi son derece adaletsizce geliyordu.

Cat’in yanındaki savaş lordundan bozma kral, “*Nasıl lanetlenmiş?*” diye sordu. *Griffin*. Persephone ona alışmaya çalışıyordu hâlâ. Cat’i tanrıçanın burnunun ucundan kaçırmış olsa da karısına olan bağlılığı onu tahammül edilebilir kılıyordu. Persephone, Cat’e kendi başına bakmaya epey alışmıştı ama bunun zaten sonsuza kadar sürmemesi gerekiyordu, değil mi?

“Bu durum genelde bir ödüldür,” diye cevap verdi. “Ancak Cat’in durumunda, onun amacına hizmet etmiyor veya ikinize de istediğinizi vermiyor.”

“Bu ne demek oluyor?” Cat sandalyesinin kollarını kavrayınca parmaklarının boğumları kemik beyazı budaklar gibi çıktı. “Bize neyle yüz yüze olduğumuzu söyle.”

Persephone tereddüt etti. Herkes onun soğukkanlı olduğuna ve bağ kurmadığına inanıyordu ama öyle değildi. Cat söz konusu olunca değildi. “Güçlü birisinin Thalyria’nın yeni düzeninden hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum. Ve işleri karıştırmak için de epey berbat bir yol bulmuş.”

Griffin kaşlarını çattı. “Karıştırmak için mi?”

Cat’in elleri korumacı bir tavırla karnındaki büyük şişkinliği sarmaladı. “Ne tür bir lanet?”

Persephone tekrar Cat’i inceledi, yanılmış olmayı diliyordu ama ilk başta yaptığı tahlilde bir çatlak bile bulamadı. “Hiç şüphe yok. Olympos’un Ebedi Büyüsü ile dolusun.”

Cat’in kaşları yavaşça aşağı indi. Kolları doğmamış bebeğini daha sıkı sardı, korku ve kafa karışıklığıyla yüzünün rengi attı.

Persephone güçlü bir endişe sancısı duydu. İşte bu duyguyla yavaşça alışıyordu. Cat ve Griffin’in çok istemesi bir yana, krallığın da bu bebeğe ihtiyacı vardı. Geleceği kehanetle müjdelenen bir bebek olan Eleni’nin Thalyria’yı bir araya getirme işini tamamlaması gerekiyordu. Çekirdek Olymposlular, özellikle de Zeus, nesillerdir bunun için çalışmıştı. Kuzeydoğudan bir Magoi ile güneybatıdan bir Hoi Polloi’nin kusursuz karışımıyla vücut bulacak Eleni’nin kaderinde, anne ve babasının uzun süredir parçalanmış ve savaş hâlinde olan üç krallıktan yarattığı huzurlu ve birleşmiş krallığın somut temsili olmak vardı.

“Ebedi Büyü mü?” diye sordu Griffin. Cat başını iki yana salladı. İkisi de bu terime aşına görünmüyordu.

Şaşırtıcı değildi. Ebedi Hayat İksiri dikkatle korunan bir sırdı. Nadiren kullanılırdı.

Persephone sandalyesinden kalktı, boşalan yerine Kerberos

başlarından birini pat diye bıraktı. Diğer iki başı her zamanki gibi Cat'i izliyordu.

Nankör tazı. Kerberos, Yeraltı'ndan temelli ayrılmaya ve kalede kalıcı bir figür olmaya karar verdiğinde Persephone içinin yandığını hissetmişti. Hades günlerce kara kara düşünmüştü.

Onları insan emaneti için terk etmiş olan evcil hayvanlarına soğuk davranan Persephone karamsar bir ifadeyle Cat'e ve hatta sonra Griffin'e baktı. "Birisinin Cat'i, en doğru tabirle aktif durağanlığa soktuğuna inanıyorum. Dengeli ve değişmeyen bir durum." Duraksadı, göğsündeki şiddetli düğümün çözülmesini bekliyordu. "Geri alma kabiliyetim yok."

Cat'in rengi bembeyaz oldu. "Yani demek istediğin... hiç değişmeyecek miyim? Hiç yaşlanmayacağım? Hiç..." Kocaman, yuvarlak karnına baktı. "Tanrılar aşkına."

Griffin boğulurcasına, "Hayır," dedi.

Tuhaftır ki adamın kırık dökük fısıltısı Persephone'nin yüreğini en çok delip geçen şey oldu. Persephone, Griffin'in bocaladığını hiç görmemişti.

"Birisi *onun* olmasını gerçekten hiç istememiş." Persephone'nin bakışları Cat'in karnına indi. "Ve şimdi, *olamayacak*."

Rengi solan Griffin, Cat'in yanına çömeldi. Elini tuttu ama onun eli de Cat'inki kadar titriyordu. "Peki ne yapacağız? Nasıl geri alabiliriz?"

Persephone dudaklarını birbirine bastırdı, kötü haberi daha da ileri götürmek istemiyordu. "Ebedi Büyü nadir ve çok kıymetlidir, Olympos Dağı'nda bile. Sadece birkaç kişinin erişebildiği, çok iyi korunan bir iksirdir ve dikkatle seçilen yarı tanrılara ölümsüzlüğü böyle veririz." Herhalde bir milenyumdur ilk defa ırkildi. "Doğrudan Zeus'un soyundan geldiği için Cat'in damarlarında zaten yeterli miktarda ikhor vardı. Ebedi Hayat İksiri kanıyla bağlandı. Şu anki hâliyle aynı kalacak. İçeride ve dışarıda. Sağ ve iyi ama değişmeden."

Cat ağzını açtı ama dudaklarından hiçbir şey dökülmedi. Konuşmak için birkaç denemede bulunduktan sonra titreyen sesi odanın

öteki ucuna kadar geldi. “Sekiz buçuk aylık gebe... *Sonsuza kadar.* Asla anne olmayacağım. Sen asla...” Griffin’e bakınca yüzü buruştu.

Zorlukla yutkunan Griffin’in âdemelması hareket etti. İkisinin de bir aile kurmayı ne kadar çok istedikleri, ele geçirdikleri bu kaleyi doldurmaya ve bir yuvaya dönüştürmeye her şeye rağmen ne kadar hevesli oldukları sır değildi.

Savaşçı Kral yakaran gözlerle Persephone’ye bakıp boğuk bir sesle, “Lütfen, bir yolu olmalı...” dedi.

Cat panikle, “Kesip Eleni’yi çıkaramaz mısın? İçimi açıp onu dışarı çıkarsan?” diye sordu. “O iyi olacaktır. Neredeyse hazır.”

“Bu mümkün olsa da,” diye cevap verdi Persephone, “artık senin bir parçan, yani o da aynı büyüden etkilendi. Hiç değişmeyecek. Sonsuza kadar bir bebek olarak kalır.”

“Hiç büyümeyecek. Hiç *yaşamayacak.*” Cat’in yürek burkan mırıltısı sonlara doğru titrek bir hâl aldı.

Hangisi daha kötüydü? Bebeğini asla kucağına almadan geçireceği ömürler mi yoksa hiç değişmeyen bir bebekle yaşamak mı? İnsana asıl neşe veren şey, çocuklar gelişirken onlarla kurulan iletişim değil miydi? Onların *dönüştüğünü* görmek? “Seni keserek onu çıkarmak başvuracağımız son çare,” dedi Persephone yumuşak bir sesle, “sadece fiziksel olarak zorlanmanı rahatlatmak için.”

“Fiziksel zorlanma...” Cat’in yüzünde yeni bir dehşet belirdi.

Griffin onun elini daha sıkı tuttu, adamın parmak boğumları da bembeyaz kesildi.

“Bu, Thalyria’nın vârisine kavuşmamasını sağlamakla ilgili olmalı.” Persephone’nin göğsünde öfke tutuştu. “Sen sadece çapraz ateşte kaldın.”

“Olabilecek en kötü şekilde!” diye haykırdı Cat, her zamanki ateşinden bir parça göstererek. Ateş çabucak yok oldu, Cat ve Griffin birbirinin eline cankurtaran halata tutunur gibi tutunuyordu; Griffin’in yüzü enkaz gibiydi ve Cat’in gözleri yaşlarla doluydu.

Persephone’nin yüreği başka bir sızıyla yandı. Kendisi Hades’e en son ne zaman böyle tutunmuştu? Bir asır olmuş gibiydi.

Griffin üzüntü ve öfkeyle, “Bunu kim yapar?” dedi.

Cat, “Kim yeterince güçlü?” diye sordu.

“Bir Olymposlu. Muhtemelen Dodekatheon’dan’ biri.” Persephone bakışlarını kuzeydoğudaki Olympos Dağı’na bakan açık pencereye çevirdi içgüdüsel olarak, gerçi karla kaplı zirvesi Thalyria’nın merkezinden görünmeyecek kadar uzaktı. Persephone gözlerini kısıtı, bakışlarını krallığın ötesine dikti. “Ares’i suçlardım ama sana çok değer veriyor ve o iriyarı, hayvani varlığını çocuğunun hayatına çaktırmadan sokmak için sabırsızlanıyor.”

“Ares değil.” Cat’in sesi sarsılmaz bir netlikle çınladı. Savaş tanrısını çok az insanın tanıyabileceği şekilde tanıyordu ve ona hayatını emanet edecek kadar güveniyordu. Gözleri, Persephone’ninkiler gibi kısıldı. “Fakat on iki Olymposludan biri mi? Kim? Niçin?”

Persephone omzunu silkti. Bilmiyordu ama bunu yüksek sesle itiraf edecek değildi.

“Geri almanın bir yolu olmak *zorunda*.” Griffin’in fırtınalı gözlerinden bin tane duygu geçti, düşünceleri parşömen üstündeki mürekkep gibi okunaklıydı. Çocukları olmayacaktı. O yaşlanıp ölürken Cat yaşayacaktı. Yeraltı’nda asla kavuşmayacaklardı.

Zorlukla kazandıkları mutluluklarının gözlerinin önünde dağılmasını izlerken hiddet Persephone’nin yüreğinde ve zihninde bir leke gibi büyüdü. Nar tanelerini yediği” günden bu yana kendini bu kadar güçsüz hissetmemişti. “Bir kere verildiğinde, ölümsüzlük armağanı diğer Olymposluların büyülerine karşı korunur. Aksi hâlde rakiplerin birbirinin yaptığı işi bozması çok kolay olurdu.”

“Yani... *Hiçbir şey* yapılamaz mı?” Cat’in sesi çatladı. “Bu nasıl mümkün olabilir?” Gözlerinden yaşlar aktı. Nefesi titredi.

---

* On iki Olympos tanrısını belirtir. —çn

** Efsaneye göre Persephone Yeraltı’nda altı nar tanesi yemiştir ve kurallara göre Yeraltı’ndaki yiyeceklerden yiyen kişinin oradan çıkması mümkün değildir ancak Zeus’la yapılan anlaşma sonrası Persephone yılın altı ayını Yeraltı’nda geçirir, o sırada dünyada kış olur. Annesinin yanına döndüğü diğer altı aydaysa ilkbahar ve yaz mevsimi olur. —çn

Persephone içgüdüsel olarak Cat'ın boştaki eline uzandı, genç kraliçenin hızlanan nabzını yavaşlatmak için yatıştırıcı bir büyü yaptı. Şu anda yapabileceğinin en iyisi buydu. "Hades'e danışacağım. Kocam ölümlerle ilgileniyor olabilir ama insanların gerçekte nasıl yaşamak istediğiyle ilgili diğer tanrılardan daha çok şey bilir. Yeni fikirlerle dönmek için elimden geleni yapacağım."

Bunları söyledikten sonra ortadan kayboldu. Cat'ın yüzündeki ıstırabı görmeye katlanamadı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Olmaması gereken öpüşmeden altı yıl sonra

JOCASTA, HAFİFÇE DOKUNDUĞUNDA KOLUNU ÇEKME-ye çalışan aşçı yamağına çalışma tezgâhının üzerinden sert ama anlayışlı bir bakış attı. Çocuğun yarası pek büyük değildi. Demir tencerenin bileğinin içine değmesiyle hafifçe yanmıştı. Jocasta daha kötülerini de görmüştü. Doğduğundan beri boğazına kadar kronik şiddetin içine batmışken nasıl görmezdi?

Her yeri fetheden ailesinin onun savaşmasına sadece bir defa izin vermiş olması çok ironikti. Thalyria huzura kavuştuğu anda da sırf işlerine öyle geldiği için Jocasta'nın silah tutmayı bildiğini unutmuşlardı.

Gerçi Cat farklıydı. Fakat artık hedeflere bıçak fırlatmak ve kılıç dövüşü yapmak için kale bahçelerinin ücra köşelerine eskisi kadar sık gitmiyorlardı. Yeni kız kardeşi metanetli görünüyordu olabilir ama gittikçe artan çaresizliği kalenin üstüne bir fırtına bulutu gibi çöküyordu. Jocasta onunla birlikteyken Cat'in kararlı ruh hâlini aydınlatmaya çalışmaktan başka bir şey düşünmüyordu ve onun yanında değilken de onun için bir deva bulmaya çabalıyordu.

Oğlanın kolunu nazikçe tutup aralarındaki katlanmış kumaş parçasının üzerine çekti ve dikkatlice üstüne yerleştirdi. Oğlanın su toplamış bileği beyaz keten örtünün üzerinde parlak kırmızıydı. Jocasta tüm şifa malzemelerini kaynatıp temizliyordu, hatta haftada üç defa çamaşır çömleğine eğilmekten iki büklüm olması

ve hizmetkârların ona delirmiş gözüyle bakması anlamına gelse bile. “Adın Tycho, değil mi?”

Oğlanın gözleri hızla onunkilere doğru çevrildi, kraliyet ailesinden birinin onun adını bilmesinin şaşkınlığıyla ağzı açık kaldı. Bu şaşkınlık en azından dikkatinin başka yöne kaymasını sağladı ve geldiğinden beri ilk defa kıpırdanmayı bıraktı. Jocasta bir süre kaledeki salonlardan birinde çalışmayı denemiş ancak pek de başarılı olamadığından, halihazırda şifalı bitkilerinin çoğunu yetiştirdiği mutfak bahçelerinin yakınında, bağımsız bir çalışma alanı talebinde bulunmuştu. Önceki kraliyet ailesi parlak, sekizgen odayı çiçek yetiştirmek ve bitkileri kurutmak için kullanmış olmalıydı. Kim bilir, belki de işkence içindi. Jocasta odayı kendi kliniğine dönüştürmüştü ama burada hastaları sınırlıydı.

Sağlam çalışma masasını Flynn yapmıştı. En azından o, Flynn’in yaptığını varsayıyordu. Kliniğini kalede ikamet edenlerin hizmetine açtığı sabah, kullanılmayan odaların birinden aldığı daha küçük masanın yerinde büyük bir masa duruyordu.

Jocasta kalbinin hızla çarpmasına ve sıkışmasına şaşırmadı. Flynn etkisi olarak düşünmeye başladığı şey artık aşına olduğu bir sızıydı ve göğsü nasıl hayatta kalacağını biliyordu.

Tycho en sonunda başını eğip ağzını kaparken, “Evet, leydim,” demeyi başardı.

Jocasta gaz lambasını yakına çekip çocuğun açılmış derisine göz attı ve aklından en uygun tedavileri geçirdi. Aşçı yamağı olsun ya da olmasın, Tycho’nun ondan çekinmesine hiç gerek yoktu. Jocasta sadece ismen prenses olduğunun acı verici derecede farkındaydı. Görev açıklanamayacak şekilde onu es geçip gitmişti ve gerçekten sorumluluğunda olan tek yer burasıydı. En sonunda kimsenin ondan bir şey beklemediğini veya çocukluğundan beri yaptığı şeyden fazlasına ihtiyaç duymadıklarını fark ettiğinde yarattığı bu küçük şifa merkeziydi.

“Bir yanığü nasıl tedavi edeceğini öğrenmek ister misin?” diye sordu Tycho’ya. En azından elinde hâlâ bu vardı. Zaman zaman yardım edeceği birisi oluyordu.

Çocuk tekrar başını kaldırdı ve onaylayarak yavaşça salladı. Thalyria'nın Hoi Polloileri, onları umursayan yeni bir kraliyet ailesi fikrine alışma aşamasındaydı hâlâ. Onlar *gibi* olan bir kraliyet ailesine, yani en azından Griffin açısından. Jocasta, ailesi ve diğer dört kardeşi, bilinen kıtadaki çoğu Thalyrialılar gibi büyüsüzlerdi. Öte yandan Cat eşi bulunmaz bir gücü olan bir Magoi'ydi.

"Eh, bunu saniyeler içinde düzeltebilecek Magoi şifacıları da var elbette," dedi Jocasta. Rafta duran, lavanta yağıyla karışık saf su kavanozuna uzandı.

Çocuğun gözleri ihtiyatla karardı, Jocasta çocuğun ani şüphesini anlayabiliyordu. Geçmişte Magoi şifacılarının bencilce seçkin tabaka yanlısı olmaları, uzun bir süre yardım etmeyi reddettikleri toplum tarafından kolayca unutulmayacak ve bağışlanmayacaktı. Yeni kraliyet çiftinin çıkardığı ilk kanunlardan biri, Hoi Polloi hastaları tedavi etmeyi reddeden Magoi şifacıları altı haftalık hapis cezasıydı. Hapishaneler bu eşitlikçi deliliğin geçip gideceğini düşünen öfkeli, büyü kullanan şifacılarla dolup taşıyordu artık. İhtiyaç sahibi hastalar —Hoi Polloi ve Magoi— kökleri derinlere uzanan ve aşılması belki de nesiller sürececek önyargılar yüzünden acı çekiyordu. Cat ve Griffin, Thalyria'yı daha iyi bir yer hâline getirecekti. Fakat bu zaman alacak bir şeydi.

Jocasta, "Arazinin hemen karşısında Magoi bir şifacı var," diye konuşmaya devam ederken kavanozun kapağını kaldırdı ve kenara koydu. "Üstelik ona giden herkesi tedavi ediyor." Çünkü ya yapacaktı ya da tekme yiyecekti.

Tycho ağzını büzüp somurttu. "Magoi şifacı istemem."

"Anlıyorum..." Bu derinlere kök salmış önyargı tek taraflı değildi. "Sanırım isteseydin ben işsiz kalırdım ama Magoi ve Hoi Polloi şifacıların birlikte çalışması hoşuma giderdi. Küçük yaralanmalar için bir şifacının büyüsünü azaltmaya gerek yok ve büyüyle kurtarılabilecek birinin ölmesine izin vermenin de bir mantığı yok."

"Şifa veren büyü acıtmıyor mu?" diye sordu çocuk.

Jocasta başıyla onayladı. "Genelde yaranın kendi kendine kapanmasından daha acı verici olur."

Tycho yüzünü buruşturdu. “Bu zaten yeterince acı verici.”

“Neyse ki yanıkları yatıştırmak için bazı numaralar biliyorum.” Jocasta bir kez daha oğlanın bileğini inceledi. “Örneğin lavanta yağı acının ve yanma hissinin azalmasına yardım eder ve mikrop kapmasını önler.” Ayrıca aroması da gergin hastaları sakinleştirirdi. Kavanozun içindekini hafifçe salladı, sadece ayrılmaya meyilli malzemeleri karıştırmakla kalmıyor, aynı zamanda kokusunu havaya yayıyordu.

Tycho eğilip kokladı. “Başka ne yapabiliyorsunuz?”

“Türlü türlü şeyler. Merhemler ve tonikler yapıyorum. Farklı rahatsızlıklara deva olacak bitki çayları yapıyorum. Gebeleri doğurtuyorum. Kemikleri yerine oturtuyorum. Yaraları temizleyip dikeyorum.” Omzunu silkti. “Gerekirse uzuv da kesiyorum.”

Tycho dehşetle bileğine baktı.

“Senin durumunda gerekli değil,” dedi Jocasta.

“Tüm o şeyleri nasıl öğrendiniz?” Oğlan öylesine meraklı ve hevesliydi ki Jocasta karşısında belki de bir şifacı adayı olabileceğini düşündü.

“Annem öğretti.” Sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. “Annem güneybatının tanıdığı en büyük şifacıdır.”

“Leydi Nerissa mı? O bu iş için çok... yumuşak duruyor.”

Jocasta kakhaha attı, birden hissettiği bu neşe bütün gün duyduğu ilk gerçek mutluluktu. “Yıllar içinde tedavi ettiği savaşıtların ona yumuşak diyeceğini pek sanmıyorum. Annem nazik ama çok dayanıklıdır, özellikle de hastalarına karşı.”

“Sizin gibi.” Tycho’nun yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı.

Jocasta da gülümseyerek karşılık verdi. “O zaman gururum okşandı. Nazik ama dayanıklı olmak harika bir şeydir.” Kavanozun ağzını Tycho’nun bileğine doğru eğdi. Çocuğun güvenliğini iyice kazanmış, rahatlamasına da yardım etmiş gibiydi, o nedenle lavantalı suyun birazını çocuğun hasarlı derisine döktü. Çocuk irkildi, Jocasta onun kolunu düz tuttu ve hareket ettirmesine izin vermedi. “Yanıklar, ardında bıraktığı sızı nedeniyle Hades’in ateşi gibi acıtır.” Mikrop ihtimalini tamamen yok etmek için sudan

biraz daha döktü. “Sadece yüzeydeki bir yara olsa bile acısı ta derinlere gider.”

Tycho’nun iyice çattığı kaşları gevşemeye başladı. “Şimdiden iyi geldi.”

“Lavanta özü acıyı azaltır. Karıştırıldığı saf su da kötü şeylerin yıkanıp gitmesine yardım eder.” Jocasta karışımlarını hazırlarken suyu üç defa filtreden geçirip kaynatırdı. Tycho’nun kolu zaten en baştan pek temiz değildi ve Jocasta, devrilen tencerenin ısısının tüm mikrop kaynaklarını yakıp yok etmesine bel bağlamayacaktı. “Kolun kuruyunca üstüne özel balımdan süreceğiz. İyileşmeyi hızlandıracak ve iltihabı önleyecek. Sonra da üstünü kapatacağız. Göreceksin.”

“Balınızı özel yapan ne?” diye sordu Tycho.

Açık kapı ağzından tanıdık bir ses, “Çok temiz arılardan geliyor,” diye gümbürdedi.

Jocasta’nın damarlarında akan kan hızlandı. Flynn’in burada ne işi vardı? Ne olursa olsun birbirlerinden uzak durduklarını unutmuş muydu?

Jocasta omzunun üzerinden bakmaya bile kalkışmadan, “Arıların hepsi temizdir,” diye cevap verdi.

“Belki öyledir ama senin arıların peteklerine bir toz zerresi bile gelmesine izin vermez.”

Jocasta gerçekten o kadar müşkülpesent miydi? Flynn onu caldalozun teki gibi gösteriyordu.

Jocasta en sonunda ona döndü. Flynn kapının pervazına yaslanmış, bir ayağını diğer ayağının bileğinin üzerine atıp çaprazlamıştı ve koca savaş baltası omzunun arkasında kendini belli ediyordu. Kraliyet muhafızlarının komutanı olabilirdi ama saldırı altında falan değillerdi. Genelde gün içinde o garabeti bir kenara koyardı.

Işık değişince Jocasta onu daha iyi gördü. Kızarmış yanaklar. Şişmiş burun delikleri. Rahat duruşuna rağmen kaskatı kesilmiş bir vücut.

Jocasta’nın alını kırıştı. “Yaralı mısın?”

Flynn kaşlarını çattı. “Niçin yaralı olacaktım?”

“Ne bileyim, buraya kadar gelmişsin.”

Flynn gözlerini dikip baktı, yüzü ifadesizdi. Sonra kapıdan uzaklaştı. “Herkes akşam yemeği için hazır. Griffin gelip seni bulmamı istedi.”

Ah. Yemek sofrası Jocasta’nın olmak istediği son yerdi. Sırf abisiyle Cat, o ve Flynn’in akşamları onlara katılmalarını bekledikleri için değil –buraya yerleştiklerinden beri *her gün* Flynn’i onun gözüne sokuyorlardı– aynı zamanda bazen nefes almaya ihtiyaç duyduğu için de.

Ailesini ve o aileye yakın zamanda katılmış olan herkesi çok sevse de, bazen Griffin ve Cat’in tek bir kusursuz –ve son derece mahvolmuş– kişi gibi hareket etmelerini, Carver ve Bellanca’nın öfkeli kargalar gibi didişmesini, Kaia’nın Prometheus’u bir milenyum süren işkencenin ardından yavaş yavaş da olsa normal yaşama alıştırmaya çalışmasını ve herkesin Kato meselesini hiç açmamak için kırk takla atmasını izlemeyi midesi kaldırmayabiliyordu. Çünkü Kato artık yoktu.

Keder yüreğini bir mızrak gibi deldi. Donuk bir ifadeyle, “Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım,” dedi.

Flynn, “Sana eşlik edeyim,” diye önerdi.

“Gerek yok.” Jocasta tekrar hastasına döndü. “İşim bitmek üzere. Yemek salonunda görüşürüz.”

Açık açık postalanmasına rağmen Flynn yerinden kıpırdamadı. Jocasta onun bakışlarını sırtında hissediyordu. Yakıcı, tüylerini diken diken eden bir histi bu. Gergin, patlamaya hazır baskı tenini karıncalandırdı, Jocasta’ya şimşek çakmadan önceki gece havasını hatırlattı ve tüm duyularını elektrik akımıyla doldurdu.

Ürpertisini bastırıp, kurduğundan emin olmak için Tycho’nun kolunu inceledi. Mümkün olduğunca kendi kendine kurumaya bırakırdı. “Mikropla savaşmasına yardım edecek olan balım özel çünkü tıpkı kolunu temizlemek için kullandığım su gibi, onun içinde de lavanta yağı var. Yani hem daha güzel kokmasını sağlıyor hem de sızının azalmasına yardımcı olmaya da devam ediyor.” Yoğun, açık sarı maddeden bir katmanı yanığın üzerine nazikçe yay-

dı. Genç hastası bu defa irkilmedi bile, muhtemelen Thalyria'nın kahramanlarından biri izlediği içindi.

"Bu akşam nihayet uyuyabildiğinde şifa yetenekleri için Prenses'e şükredeceksin, çocuk." Flynn'in pes sesinden rahat bir edayla dökülen bu sözler Jocasta'nın göğüs boşluğunda yankılandı sanki.

Jocasta sessiz kaldı. Keşke şifa yetenekleri büyülü iksirleri tersine çevirmeye de yarasaydı. Her gün bir sürü belgeyi incelemesine ve gözleri yanana kadar parşömenler okumasına rağmen Cat'e, Griffin'e ve Eleni bebeğe yardım edecek *hiçbir şey* bulamamıştı.

Tycho'nun bileğine temiz bir bandaj sardı ve dikkatlice bağladı. Oğlan daha ilk saniyeden sargının altına bakmaya çalıştı.

"Bakmak yok," dedi Jocasta.

Oğlan bandajın üstünden elini sıkıca yaraya bastırdı.

"Dokunmak yok."

Oğlan ofladı. "Ama artık acımıyor bile."

"Bunca çabamı bir çırpıda mahvedersen acıyacak. Bakmak yok, dokunmak yok, balı yalamak kesinlikle yok. Ayrıca yarın tekrar gel de sargını değiştireyim." Küçük şifahanesine en azından bir hastanın geleceği kesindi artık.

Tycho'nun itirazı dilinin ucuna kadar geldi.

Jocasta sertçe, "Yoksa karışmam," dedi.

Flynn kıkırtıyı andıran bir sesi bastırmak ister gibi boğazını temizledi. Jocasta onu görmezden geldi ve ev yapımı naneli şekerleriyle dolu kâseyi çocuğa uzattı. Annesinden aldığı bir diğer yetenek de buydu. Tycho eli şekerlerin üstündeyken tereddüt etti.

Oğlan öylece dururken Jocasta, "Al hadı," dedi. "İyi bir hasta oldun."

Tycho gülümsedi, bir nane şekeri aldı ve dönüp gitmeden önce eğilerek selam verdi, muhtemelen o da kendi evindeki yemeğe geç kalmıştı.

Flynn yanından geçen oğlanın saçlarını karıştırdı. "Beş yıl sonra beni görmeye gel. Mutfak bıçağıyla mı yoksa kılıçla mı daha yeteneklisin öğreniriz."

Tycho giderken kendinden geçmiş gibi görünüyordu, Flynn'in gösterdiği ilginin mutluluğuyla Jocasta'nın katı talimatlarını muhtemelen çoktan unutmuştu. En azından, idollerinden birinin onayını riske atacağını düşünürse lavantalı balını yemeye çalışmazdı.

Jocasta iç geçirdi. Tycho işitme menziline çıktığı anda Flynn'e döndü. "Onu cesaretlendirme." Aşçı yamaklarından nadiren savaşı çıkardı ve Jocasta'nın ailesi bu yeni, birleşmiş Thalyria'yı ne kadar sarsmış olursa olsun muhtemelen bu eğilim değişmeyecekti. Aksini düşünmek saflık olurdu.

Flynn'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Herkesi cesaretlendirmek gerek. Hayatın seni nereye götüreceğini asla bilemezsin, yoksa benim eskiden zeytin yetiştirdiğimi unuttun mu?"

Hayır, unutmamıştı. Flynn'in o zamanlar bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığını da unutmamıştı.

Jocasta cevap vermeden arkasını döndü ve nemli, lavanta kokulu kumaşı çamaşır yığınının üzerine attı, ketende hâlâ Tycho'nun kolunun izi vardı. Bugün tek hastası o olmuştu. Aslında etrafındaki insanların güvende ve sağlıklı olduklarına sevinmeliydi, zira kesinlikle para kazanmak gibi bir ihtiyacı yoktu. Hem şifa hizmetleri için ödeme de talep etmiyordu zaten.

Sarayın avlusunda küçük bir şifahanesi olması iyi bir şeydi ama nihayetinde daha fazlasına sahip olması gerekmiyor muydu? Ablası Egeria, partneri Lenore'la birlikte Thalyria'nın batısında kalan bölgedeydi. Oraya hâlâ Sinta diyorlardı ama artık bağımsız bir krallık değil, bir eyaletti. Jocasta, Cat ve Griffin'in Alfa ekibini –Carver, Bellanca ve Flynn– alıp doğuya, eskiden Cat'in evi olan Fisa bölgesine taşınacaklarını düşünmüştü. Böylece Jocasta ve Kaia, anneleri, babaları ve Prometheus'la birlikte Tarva'da kalacaktı. Annesiyle babasının yaşı, Kaia'nın genç oluşu ve Prometheus'un da hassas duygusal durumu yüzünden kıtanın orta bölgesinden tamamen Jocasta sorumlu olacaktı.

Fakat bunların hiçbiri olmadı. Cat ve Griffin krallığın merkezi ni buraya taşıdılar, adını Thalyria Kalesi yaptılar ve o kadar tanrı içinden doğuyu ve hırçın Magoilerini hizada tutan kişi Ares'ten

başkası değildi ve Cat'ın iki erkek kardeşi de ona yardım ediyordu – belki de etmiyordu. Laertes ve Priam yakın zamanda ziyarete gelmiş ve bütün aileye karşı nahoş tavırlar sergilemişti, gerçi Cat'ı fırsatı varken onların canını bağışladığına pişman ettirecek kadar da değildi.

Flynn hâlâ Jocasta'nın duymazdan gelemediği bir kalp atışı gibi arkasındayken, Jocasta lavantalı su kavanozunun kapağını kapadı ve yerine kaldırdı. Sonra hayatı boyunca defalarca yaptığı gibi ballı merhem kavanozunun ağzını bir parça yağlı kumaşla kapadı. Bunu yaparken de artık hükmetmekle ve bir krallığı korumakla meşgul olan büyük kardeşlerini ve bir *tanrıdan* sorumlu olan küçük kız kardeşini düşündü. Kavanozu raftaki yerine koyarken merak etmeden duramadı... Sıra ne zaman ona gelecekti?